tekst Bert Bukman
beeld Zuyderland

29

GEDWONGEN HET SCHIP VERLATEN

Zorgbestuurder David Jongen liep het coronavirus op. Hij moest de crisis managen terwijl hij in quarantaine was.

'Ik kwam op zaterdagavond 21 maart terug van crissoverleg en ik voelde me niet lekker. Het was anders dan anders. Ik ben meteen naar de logeerkamer vertrokken, want ik wilde mijn vrouw en zoon niet besmetten. Die maandag ben ik getest, en ja hoor: corona. Dat betekende in quarantaine met het hele gezin. Ik heb veel digitaal vergaderd vanaf de logeerkamer en elke dag een middagdutje gedaan. Gelukkig had ik milde verschijnselen: verkouden, 's nachts een beetje koorts, en verder was ik erg moe. Maar ik baalde vooral dat ik op een logeerkamer zat, terwijl er in het ziekenhuis en de verpleeghuizen zoveel gebeurde. Ik voelde me als een kapitein die met een pistool wordt gedwongen het schip te verlaten.'

WANDELEN 'Wat ik deed om dat gevoel teniet te doen? Ik woon landelijk, dus ik ben regelmatig een stukje gaan wandelen, ik kwam niemand tegen. Ik heb in de tuin gevoetbald met mijn zoon-tje, die niet naar school ging natuurlijk, en daarnaast ging ik met hem trampolinespringen. Alles voor een beetje afleiding. Dat was wel nodig, want ik ben licht astmapatiënt en ik was in die eerste dagen bang dat het op mijn longen zou slaan. Ik was ook bezorgd dat mijn vrouw besmet zou raken, maar gelukkig is dat niet gebeurd. In die tijd gold als regel dat je als zorgmedewerker weer aan het werk kon als je 24 uur klachtenvrij

was, dus ik ben na twaalf dagen weer aan het werk gegaan. Achteraf was dat vrij snel omdat ik nog erg moe was. En ik weet niet of ik toen nog anderen op het werk kon besmetten. Voor zover we kunnen nagaan, is dat niet gebeurd.'

KANS OP BESMETTING 'Het risico dat je anderen kunt besmetten is geen fijn gevoel, noch op je werk, noch thuis. Ik deel dat gevoel met veel zorgmedewerkers die een kwetsbare partner hebben. Stel: mijn vrouw was erg ziek geworden, dan had ik me heel schuldig gevoeld. Aan de andere kant: ik kon niet anders. Je gaat gewoon werken, daar ben je voor opgeleid, daar word je voor betaald...'

DESERTIE 'Enkele collega's durfden het niet aan om aan het werk te blijven, mede gezien hun leeftijd. Het waren er niet veel; ze waren op de vingers van één hand te tellen. Zij boden aan onbetaald verlof te nemen. Ik begreep dat wel, maar het had in het heetst van de strijd ook iets van desertie. Stel dat zo'n medewerker een cruciale functie had, die niet zo eenvoudig door een ander was in te vullen, dan was het lastiger geworden. Dan had ik met die persoon een goed gesprek gevoerd. Met wat mij betreft als resultaat dat hij of zij op de een of andere manier weer aan het werk zou gaan. Maar gelukkig bleek dat niet nodig. Ik ben trots op alle medewerkers van Zuyderland die ons zo goed door de crisis heen hebben geholpen. Dokters, verpleegkundigen, timmerlieden, schoonmakers, de mensen van communicatie. We hebben het voor elkaar gekregen. Daar kan geen cultuurtraject tegenop.'

KORT

David Jongen is bestuursvoorzitter van de Limburgse zorgorganisatie Zuyderland. Daarnaast is hij vicevoorzitter van de NVZ met als portefeuille financiën.